

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Štefana Michálíka a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 06. júna 2013 v Bratislave v trestnej veci obžalovaného **M. V.** pre pokračovací trestný čin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. a iné, o sťažnosti obžalovaného proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 29. apríla 2013, sp. zn. BB-3T 25/2012, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť obžalovaného **M. V.** **sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica uznesením z 29. apríla 2013, sp. zn. BB-3T 25/2012, rozhodol o tom, že podľa § 79 ods. 3 Tr. por. žiadosť obžalovaného **M. V.**, nar. **X.**, trvale bytom **M.**, T. **X./X.**, t.č. v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica, o prepustenie z väzby na slobodu sa zamietá (**I.**) a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa väzba obžalovaného nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka (**II.**).

Proti tomuto uzneseniu (obom jeho výrokom) zhlásil obžalovaný **M. V.** hneď po jeho vyhlásení sťažnosť, ktorú neskôr prostredníctvom svojho obhajcu aj bližšie písomne zdôvodnil.

V odôvodnení obžalovaný opakovane popiera svoju vinu a trestné stíhanie považuje voči jeho osobe za vykonštruované. Zdôraznil, že momentálne je vzhľadom na ním podané odvolanie voči prvostupňovému odsudzujúcemu rozsudku posúdenie otázky dôvodnosti podanej obžaloby vecou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a z uvedeného dôvodu preto už neobstojí odôvodňovanie ďalšieho trvania väzby priebehom a výsledkami hlavného

pojednávania. Ako novú a zásadnú skutočnosť, v dôsledku ktorej podľa jeho názoru obava z pokračovania v trestnej činnosti pominula uvádza plynutie času a dobu, po ktorú je vo väzbe. Má za to, že len dôvodné podozrenia zo spáchania konkrétneho trestného činu, ktoré dosahuje vyšší stupeň pravdepodobnosti je základom zákonnosti väzby, a preto bolo potrebné, aby v jeho prípade pristúpil iný významný dôvod umocňujúci pôvodné podozrenie (za takýto dôvod nepovažuje vyhlásenie odsudzujúceho rozsudku súdom prvého stupňa). Pokiaľ ide potom o argumentáciu súdu uvedenú v napadnutom rozhodnutí, opierajúcu sa tiež o jeho obranu v trestnom konaní, tak túto považuje za neprípustnú, súdom vyvedené závery hodnotí ako svojvoľné, subjektívne a žiadnymi relevantnými skutočnosťami nepodložené.

Čo sa týka otázky možného nahradenia jeho väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, tak ani v tomto ohľade sa s odôvodnením súdu nestotožňuje, nakoľko toto je opäť založené len na všeobecných a ničím nepodložených domnienkach. Podľa jeho názoru sú totiž v prípade jeho osoby splnené všetky predpoklady na použitie uvedeného inštitútu.

Na základe vyššie uvedeného preto obžalovaný navrhol, aby najvyšší súd napadnuté uznesenie zrušil a rozhodol o jeho prepustení z väzby na slobodu. V prípade, že dôjde k záveru, že dôvody väzby u neho naďalej existujú, navrhuje väzbu nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť ako i konanie týmto výrokom predchádzajúce a zistil, že podaná sťažnosť **nie je dôvodná.**

Podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu, sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. por. väzba v rámci základnej alebo predĺženej lehoty väzby v prípravnom konaní a väzba v konaní pred súdom môže trvať len nevyhnutný čas.

Podľa § 79 ods. 2, veta prvá Tr. por. policajt, prokurátor, sudca pre prípravné konanie a súd sú povinní skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú, alebo či sa zmenili.

Podľa § 79 ods. 3 Tr. por. obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ alebo c/, môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaného prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným.

Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že M. V. bol do väzby vzatý uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 3. marca 2011, sp. zn. Tp 20/2011, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. marca 2011, sp. zn. 4 Tost 6/2011, a to z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por., s tým, že táto mu začala plynúť dňom 1. marca 2011 o 05.30 hod. a bude sa vykonávať v Ústave na výkon väzby Banská Bystrica.

30. júla 2012 podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na Špecializovaný trestný súd Pezinok na vyššie menovaného obžalobu pre pokračovací trestný čin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. ako i pokračovací trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., ktorých sa mal dopustiť na skutkovom základe tam bližšie uvedenom.

Na hlavnom pojednávaní konanom 18. apríla 2013 bol vyhlásený prvostupňový rozsudok, sp. zn. BB-3T 25/2012, ktorým bol obžalovaný M. V. uznaný vinným zo spáchania vyššie zmienených trestných činov (v jednočinnom súbehu), a to v podstate na rovnakom skutkovom základe, ako je to uvedené v obžalobe. Za to ho súd odsúdil na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a zároveň mu podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. uložil i peňažný trest vo výmere 100 000 €, a to i spolu s náhradným trestnom odňatia slobody pre prípad úmyselného zmarenia jeho výkonu v trvaní 1 roka. Predmetný rozsudok nenadobudol právoplatnosť z dôvodu obžalovaným podaného odvolania.

Písomným podaním z 23. apríla 2013 požiadal obvinený M. V. o prepustenie z väzby na slobodu, kde pre prípad konštatovania ďalšieho trvania dôvodov väzby zároveň navrhol jej nahradenie dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal predložený spisový materiál a prihliadajúc na vyššie citované zákonné ustanovenia, ako i príslušné články Ústavy či Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rešpektujúc pritom zároveň tiež tomu prislúchajúcu judikatúru, dospel k záveru, že špecializovaný trestný súd rozhodol v danom prípade správne a v súlade so zákonom, keď predmetnú žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu zamietol, pretože i podľa jeho názoru sú tu aj naďalej dané všetky zákonné podmienky (tak formálne ako i materiálne) pre jeho ďalšie trvanie väzby.

V prvom rade treba uviesť, že dôvodnosť podozrenia zo spáchania vyššie spomenutých trestných činov obžalovaným M. V. sa žiadnym spôsobom nerozptýlila, ba práve naopak. V tomto smere je možné poukázať na vo veci vyhlásený prvostupňový odsudzujúci rozsudok, a to bez toho, aby tým bola prejedikovaná vina obžalovaného, resp. aby tým došlo k nejakému neprípustnému zásahu do zásady prezumpcie neviny.

Pokiaľ ide potom o existenciu takých konkrétnych skutočností, z ktorých vyplýva dôvodná obava z pokračovania v páchaní trestnej činnosti obžalovaným, tak aj tu musí najvyšší súd súhlasiť so závermi prvostupňového súdu, uvedenými v napadnutom uznesení, na ktoré preto v plnom rozsahu odkazuje. Argumentácia súdu nie je v tomto ohľade v žiadnom prípade všeobecná, svojvoľná a ničím nepodložená, tak ako to namieta obžalovaný v podanej sťažnosti.

Súd dostatočne podrobne a presne označuje okolnosti, opodstatňujúce u obžalovaného aj ďalšie trvanie tzv. preventívnej väzby (str. 17 a 18 uznesenia). Nie je pritom neprípustné, že v tejto súvislosti poukazuje predovšetkým na jednotlivé dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní - medzi nimi i na výpoveď a tvrdenia samotného obžalovaného. Opätovne je treba zdôrazniť, že odpoveď na otázku, čo všetko možno subsumovať pod „konkrétne skutočnosti“ v zmysle § 71 Tr. por. v zákone nenájdeme. Je to vždy vecou posúdenia príslušného súdu, ktorý prihliada na špecifiká toho - ktorého prípadu, ako i osobné pomery obžalovaného.

Na tomto mieste treba tiež podotknúť zároveň tú skutočnosť, že súd je povinný v každom jednom štádiu konania dôsledne skúmať opodstatnenosť ďalšieho trvania väzby a v tej súvislosti i existenciu jednotlivých konkrétnych skutočností. V prípade, že sa tieto nezmenili oproti predchádzajúcemu väzobného rozhodnutiu vydanému v predmetnej veci, nič nebráni poukazu na takto už skôr zistené skutočnosti.

Čo sa týka posudzovaného prípadu, tak tu je dôvodnosť ďalšieho väzobného stíhania obžalovaného M. V. rovnako tak podložená skutočnosťami už predtým viackrát konštatovanými zo strany príslušných súdov. Okrem charakteru stíhanej trestnej činnosti, jej rozsahu, závažnosti a dlhšieho časového obdobia, počas ktorého mala byť táto páchaná treba upozorniť i na výsledky dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní (a v rámci toho i na vyjadrenia obžalovaného).

Od posledného väzobného rozhodnutia v danej veci (tunajší súd naposledy rozhodoval uznesením z 19. marca 2013, sp. zn. 5 Tost 10/2012) nenastala žiadna taká zásadná zmena, ktorá by znamenala oslabenie väzobného dôvodu v zmysle ust. § 71 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Hrozba, že obžalovaný by po prepustení z väzby na slobodu pokračoval vo svojej predchádzajúcej činnosti na základe súdom prvého stupňa správne zistených konkrétnych skutočností stále trvá.

A napokon sa najvyšší súd stotožnil i s tým tvrdením prvostupňového súdu, že vzhľadom na osobu obžalovaného je málo pravdepodobné, že by bolo možné účel väzby dosiahnuť ním navrhovaným dohľadom probačného a mediačného úradníka a to aj za prípadného uloženia primeraných obmedzení alebo povinností. I v tomto smere je teda napadnuté rozhodnutie správne.

Z dôvodov vyššie uvedených preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunuciáte tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 06. júna 2013

JUDr. Štefan M i c h á l i k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová